

Κι όταν ὁ ἥλιος ἀπλωθεῖ, σὲ γεῖσα
κισσοτυμένα, κάποιου ἀρχοντικοῦ,
καὶ βάψει τίς κορφὲς σὶὰ κυπαρίσσα,
ποῦναι μὲς σὴν αὐλὴ τοῦ Ἑλίου Γιωργιοῦ,

Κι ἀρχίσει σὸ μαρμαρίνο πηγάδι
— ὅπου νερὸ τραβάει ἡ κορσὰ —
μέσα ἀπ' τὸ κλῆμα γὰ σκορπάει, σὰ χὰδι
σὸ πρόσωπό της, ξέφτια ὀλοχρυσά·

Τὸ κάθε πλάσμα τότε, πὺν σκεπάζει
τὸ φῶς, κοιμᾶται σ' ὄνειρα τερπνά,
κι ὅ,τι κοιτάζεις μυστικὰ σὲ κράζει
μέσα στὴ θεία ποῦναι λησμονιά.

Κι ὅσα γελᾶδια ἀκόμη, γίδια, πλήθη
βόσκουν πάνω στ' ἁλώνια, στίς ὀχτιές
νομίζεις πῶς κι αὐτὰ τὰ βρῆκε ἡ λήθη,
καὶ δὲ θυμοῦνται τίποτ' ἀπὸ χτές.

Ζεμενὸς—Κορινθίας

Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Σὲ κάποιες ὥρες μυστικὲς πὺν τ' ἀστεράκια κλαῖνε
κ' ἐρωτικὲς ἀποθυμίες σκορποῦν τριγύρω οἱ τόποι,
γέρονουν τὰ στάχυα πρὸς τὴ γῆ, τὴν προσκυνᾶν καὶ λένε :
— Ὡρα καλὴ μαγοῦλα μου, καὶ θὰ μᾶς φᾶν οἱ ἀνθρώποι.

Σὲ κάποιες ὥρες γαληνὲς πὺν τ' ἀγροῦκι πνέει
καὶ δίνει ἀνάσα σὰ δειτριά, μοσκοβολιὲς στοὺς κρίνους,
σιγομιλάει κ' ἡ μάνα γῆς—Ὡρα καλὴ—καὶ λέει :
Ἐσᾶς οἱ ἀνθρώποι θὰ σᾶς φᾶν, κ' ἐγὼ θὰ φάγω ἐκείνους !
(Παράδοση)

ΛΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ